

**WORDS
OF
ARTS
AND
LITERATURE**

P E L C K M A N S

voor de liefde

Voorwoord

Vroeg of laat kom je op een punt in je leven waar je meer vragen hebt dan antwoorden. Hoe zie ik mijn toekomst? Wat doe ik met mijn levensdroom? Waar vind ik het ware geluk? We liggen er allemaal wel eens wakker van. Maar wat als er mensen zouden rondlopen die ooit al een antwoord op die vragen hebben gevonden? Misschien zijn er wel mensen die kunnen helpen? En misschien zijn dat wel willekeurige mensen op straat, in een koffiebar, of per ongeluk naast jou op de bus?

Daarom vertrouwden we op ons instinct en vertrokken we in de zomer van 2021 op roadtrip door Frankrijk met maar 1 vraag op onze lippen:

'Als je de wereld 1 levensadvies zou mogen meegeven in een zin van 3 woorden, wat zou dat dan zijn?'

'Aimer Les Gens', 'Fais Du Sport', 'Gehoorzaam Uw Dromen'. Het waren enkele adviezen, met bijbehorend verhaal, die we als eerste te horen kregen. Door de simpele vraag merkten we op dat smalltalk niet meer bestond. Mensen vragen naar hun levensadvies, gewoon omdat ze mens zijn en daardoor al een hoop dingen hebben meegemaakt, bleek een blikopener naar de waarheid en de kern van de persoon die voor ons stond. Tijdens die eerste stappen van *3 Words Of Advice* kregen we meteen van volslagen onbekenden de meest oprechte, mooie en breekbare levensverhalen te horen. De magie die er tijdens die gesprekken ontstond, was onmogelijk te negeren. Hier moesten we mee doorgaan.

Enkele roadtrips en stapels adviezen later pikte *Iedereen Beroemd* ons op en mochten we onze levensvraag twee seizoenen lang aan heel Vlaanderen stellen.

Wij hebben gemerkt dat we allemaal een stukje van de puzzel met ons meedragen. Daarom zijn alle levensverhalen gesprekkeld met een open hart en een open blik naar elkaar. De bundeling van alle adviezen die we in de afgelopen jaren hebben mogen ontvangen, werd een boek. En dat boek houdt u nu in uw handen.

Enorm veel leesplezier, en zoals Reinhilde het zou zeggen: *'Laat U Verwonderen.'*

Robbe & Jan

ACHTERUITGAAN

Sascha Reunes

Dit was het motto van mijn grootvader. Mijn grootouders hadden zes kinderen en waren laaggeschoold. Toch is mijn grootvader nooit gestopt met zichzelf te ontplooiën.

Na zijn werk fietste hij vanuit het Waasland naar Antwerpen om er avondschool te volgen, waar hij onder andere een diploma Frans behaalde. Dat gaf hem enorme voldoening. Zijn gedrevenheid heeft hem vooruit gebracht in het leven en die *drive* heeft hij absoluut aan mij doorgegeven. De tijd waarin ik leef verschilt natuurlijk enorm met hoe de wereld eruitzag toen hij jong was.

Ik probeer vandaag de dag de balans te zoeken tussen stilstand en vooruitgang.

Leesexemplaar

STILSTAAN IS

Laat

verwonderen

Leesvoorbeeld

Reinhilde Declair

Al spreek ik niet graag in dat soort termen, want dikwijls geldt het gewoon niet. Je zegt bijvoorbeeld ook niet tegen iemand met een ziek kind: 'Verwonder je!' Versta je? Het is een beetje zoals die zin van Bertolt Brecht: 'Eerst komt het eten, dan pas de moraal.'

Voor Tutti Fratelli werk ik met mensen in armoede, ook rond thema's als verwondering. Op basis van menswaardigheid, maar ook op basis van gelijkwaardigheid. Ik moet niet boven hen staan, want dan gaat het niet. Maar ik ben wel met hen bezig over verwondering, en daar is cultuur goed voor. Want hoe win je vertrouwen? Doordat je hen kunt laten verwonderen, denk ik.

Bij een opgroeiend kind zie je dat ook. Hoe het plotseling beseft dat het kan zien, en simpelweg verrast is.

Ik liep ooit eens, lang geleden, met een man door het stadspark. Het was lente, en er stond net een boom in bloei waarvan ik niet wist dat je die soort in het stadspark kon vinden. Een goudenregen. Die stond nog maar nét in bloei, en de zon scheen erop. Ik schrok van de schoonheid en bleef staan om te kijken. Maar die man riep mij bij zich, als een soort leraar, en begon zich haast te schamen omdat ik verwonderd was door die boom. Ik weet niet waarom ik dit nu vertel, maar het is altijd in mijn hoofd blijven zitten.

Hoeveel mensen hebben niks meer met de natuur? Het zijn er veel, hè? Er zijn zelfs mensen die nog nooit een boom hebben gezien, of een koe...

Daarom: laat u verwonderen.

Frederik Cosemans

Door een ongeval heb ik een slagaderbreuk opgelopen. Meestal overleef je zoiets niet, maar ik kreeg bonustijd. Dertig bonusjaren ondertussen al, en nog steeds tel ik al mijn zegeningen. Ook al zit ik misschien in een rolstoel, er is nog genoeg om te tellen.

Mijn meter, die heel eenvoudig leefde, zei dat altijd tegen mij: 'Tel uw zegeningen, *menneke*.' Als een jongetje van tien à twaalf jaar begreep ik nog niet wat ze bedoelde... Nu wel.

TEL

UW

LEBENINGEN

Frederic

Yuen Thelen

Iedereen doet alsof ze zo normaal zijn. Maar hoe saai is dat? Dan houd je jezelf een leven lang voor de gek en kun je niet zijn wie je bent. Dus ik zou gewoon zeggen: hou ermee op. Doe lekker gek en doe níet normaal. Wees lekker eigenzinnig. Lekker excentriek. **Je bent een individu voor een reden.** Dus maak het waar, zou ik zeggen.

Als kind kreeg ik altijd te horen: 'Yuen, doe eens normaal', als ik weer eens iets raars zei, of een gekke tekening maakte terwijl ik eigenlijk rekensommetjes moest maken.

Toen ik een opleiding moest kiezen, had ik kunnen luisteren naar alle adviezen van de docenten, maar ik dacht: *weet je wat, ik vind het heel tof om haren te knippen! Waarom kan ik dat niet gewoon doen?* Dus tegen alle verwachtingen in ben ik dat gaan doen. Mensen verklaarden me eerst voor gek. Ik had ook 'normaal' kunnen doen en hetzelfde baantje kunnen nemen als iedereen, maar dan was ik nu waarschijnlijk doodongelukkig.

Het 'normale' blijft zich natuurlijk ook steeds verleggen. Elvis is daar een heel goed voorbeeld van. Voor een optreden zei zijn manager naar verluidt ooit tegen hem: 'Als je ook maar je vinger durft te bewegen, dan ben je klaar.' Maar ja... Elvis was natuurlijk de man van de heupen en deed het omgekeerde. In die tijd werden zijn wilde heupbewegingen als iets immoreels en bijna duivels gezien. En nu, ja... Nu lachen we erom.

Bij het feminisme kun je dat ook zien. Ik vind het heel mooi om te zien dat vrouwen nu ook de kans krijgen om zich op hun manier te uiten, omdat het niet meer allemaal zo zwart-wit als vroeger is. Dat is ook hoe het 'normale' kan *shiften*, en dat vind ik heel mooi. Want de diversiteit in de samenleving trekt zich helemaal door in alles wat we doen. Gewoon omdat één iemand ooit opmerkte: *hey, maar het kan ook anders!* Of omdat iemand de vraag stelde: *waarom mag dit niet?* Zo simpel is het.

DOE
VIE

Normaal

YUEN

O L A

M

M

E

Thomas Lauwers

Lach om hun gevoel voor humor, of net hun gebrek eraan. Lach om hun moppen en grappige stoten, of ze nu zo bedoeld zijn of niet. Lach om hun onnozele gewoontes en vreemde trekken. Lach om een speciale tred, een warrige haardos, schattige voetjes en veel te grote tanden. Lach om een expressie die onderdrukt moest worden maar toch komt piepen. Lach om hun grootsheid, hun trots, maar ook om hun kleine kantjes en eigenaardigheden.

Lach om wat mensen uniek maakt. Lach, want iedereen is op z'n eigen manier een weirdo die anders is dan de rest. Lach om deze mensen, met mensen.

Maar bovenal, van ver of nabij... Lach om mensen (jezelf inbegrepen).

C

H

N

N

S

E

Leesexemplaar